

Karin Sloter

TRIPTIH

Prevela
Branislava Radević-Stojiljković

■ Laguna ■

Naslov originala

Karen Slaughter

TRIPTYCH

Copyright © 2006 by Karin Slaughter

Posvećeno Kejt i Kejt

Translation copyright © 2019 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

FSC

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

PRVI DEO

DIKEJTER SITI OBZERVER
17. JUN 1985.

UBISTVO TINEJDŽERKE U DIKEJTERU

Roditelji su našli petnaestogodišnju Meri Alis Fini mrtvu juče ujutru u svom porodičnom domu u Adams stritu. Policija nije objavila detalje ovog zločina, osim da ga vode kao ubistvo i da ispituju one koji su poslednji viđeni sa žrtvom. Pol Fini, otac devojčice i pomoćnik okružnog tužioca okruga Dekalb, sinoć je u saopštenju za štampu kazao da

ima puno poverenje u policiju i da veruje da će privesti ubicu njegove kćeri pred lice pravde. Nagrađivana učenica Dikejterske gimnazije Meri Alis je bila aktivna u udruženju navijačica i nedavno je izabrana za predsednicu svih odeljenja drugog razreda. Izvori bliski istrazi potvrdili su da je telo devojčice unakaženo.

PRVO POGLAVLJE

5. februar 2006.

Detektiv Majkl Ormvud je slušao prenos utakmice ragbija na radiju dok se vozio Avenijom Dekalb ka naselju Grejdi houms. Što mu je bio bliže, osećao je sve veću napetost, telo mu je gotovo vibriralo od napregnutosti kad je skrenuo desno, u kraj grada koji većina policajaca smatra ratnom zonom. Dok je Veće za urbanizam grada Atlante polako proždiralalo samo sebe, delovi grada kao Grejdi postajali su stvar prošlosti. Nekretnine u širem centru grada vredele su mnogo, pa su i potencijali za mito bili preveliki. Odmah pravo odatle je grad Dikejter, s modernim restoranima i kućama od milion dolara. Malo manje od kilometar i po u drugom smeru nalazi se pozlaćena kupola parlamenta Džordžije. A među njima Grejdi, kao najgori mogući scenario, živi podsetnik da je grad prezauzet da bi mrzeo, ali i prezauzet da bi se stario o svojim.

Pošto je utakmica bila u toku, ulice su bile prilično puste. Narko-dileri i svodnici su uzeli slobodno večer zbog čuda koje

se dogodilo: *Atlanta Falcons* su igrali u Superboulu. Budući nedelja uveče, prostitutke su još bile napolju i zarađivale za život, trudeći se da pruže crkvenim vernicima materijala za ispovest sledeće nedelje. Neke devojke su mahnule Majklu dok se vozio pored njih, i on im je uzvraćao pozdrav pitajući se koliko se neobebeženih kola zaustavilo ovde tokom noći, pošto panduri kažu dispečeru da uzimaju pauzu od deset minuta, a onda mahnu nekoj od devojaka i pozovu je rukom da priđe, da im pomogne da se malo oslobode napetosti.

Zgrada broj devet nalazila se u zadnjem delu naselja, trošna građevina od crvene cigle koju je obeležila „Rac“, jedna od novih bandi koje su se doselile u Houms. Ispred zgrade su bila četiri terenca i još jedna neobebežena kola, signalna svetla su se okretala, radio-veza kreštala sa svih strana. Na parking-mestima za stanovnike bili su crni BMW i nabudženi linkoln navigator, s felnama od deset hiljada dolara koje su se zlatasto presijavale na uličnom osvetljenju. Majkl je obuzdao neodoljivu želju da naglo smota volan i skine malo farbe sa terenca od sedamdeset hiljada dolara. Ražestio se kad je video kakve skupe automobile voze te drkadžije. Za prethodnih mesec dana Majklov klinac je porastao skoro deset centimetara i izrastao iz svih farmerki, ali nova odeća će morati da sačeka sledeću Majklovu platu. Tim je izgledao kao da čeka dok tatini dolari za porez odlaze ovim barabama da plate stanarinu.

Umesto da izađe iz kola, Majkl je sačekao, još nekoliko sekundi slušao utakmicu, uživajući u trenutku mira pre no što se svet okrene naglavačke. Bio je u snagama reda već skoro petnaest godina, u policiju je došao pravo iz vojske, da bi prekasno shvatio kako među njima nema mnogo razlike izuzev stepena ošišanosti kose. Znao je da će, čim izađe iz kola, sve početi kao sat navijen do krajnosti. Neprospavane

noći, tragovi koji nikud neće odvesti, šefovi što ti dišu za vrat. I štampa će se verovatno zakačiti za ovo. Onda će imati još i kamere uperene u lice svaki put kad izađe iz stanice, ispitivaće ga da li je slučaj rešen, njegov sin će to videti na vestima i pitati tatu zašto su ljudi toliko ljuti na njega.

U prozorsko staklo mu je kucnuo Kolijer, mladi policajac što patrolira tim krajem, s tako razvijenim bicepsima da nije mogao da priljubi ruke uz telo, i dao mu znak rukom da spusti prozor. Kolijer je mesnatom šakom napravio onaj kružni pokret iako taj klinac nikad nije bio u kolima s mehaničkim otvaranjem prozora.

Majkl je pritisnuo dugme na konzoli i rekao: „A?“ dok se staklo spuštalo.

„Ko vodi?“

„Ne vodi *Atlanta*“, rekao mu je Majkl, a Kolijer je klimnuo glavom kao da je to i očekivao. *Atlanta* je poslednji put učestvovala u šampionatu Superboul nekoliko godina pre toga. Tad ih je *Denver* razbio s trideset četiri prema devetnaest.

„Kako je Ken?“, upitao je Kolijer.

„Ken kao Ken“, odgovorio je Majkl, bez želje da naširoko priča o zdravlju svog partnera.

„Dobro bi nam došao u ovome.“ Mladi policajac je pokazao glavom ka zgradi, „Prilično je gadno.“

Majkl se uzdržao od komentara. Dečko ima tek dvadeset i koju, verovatno živi u majčinom suterenu i misli da je muškarac zato što svaki dan pripasuje pištolj. Majkl je video takve Kolijere u iračkoj pustinji kad se prvi Buš odlučio na intervenciju. Svi su bili nestrpljiva štenad sa sjajem u oku, koji je govorio da su stupili u vojsku zbog više od tri obroka dnevno i besplatnog školovanja. Bili su opsednuti dužnošću i čašću, svim onim sranjem koje su gledali na televiziji i kojim su ih nakljukali oni što su ih pobrali iz srednje škole i regrutovali.

Obećali su im tehničku obuku i posao u domaćim vojnim bazama, obećali su im sve samo da se potpišu na liniju u dnu lista. Većina ih je završila tako što su prvim avionom prebačeni u pustinju, gde su upucani pre nego što su stigli i šlemove da stave.

Iz zgrade je izašao Ted Grir, cimajući kravatu kao da mu treba vazduha. Poručnik je bio nezdravo bled za crnca, uglavnom je provodio vreme za radnim stolom, pod neonskom svetlošću, čekajući penziju.

Video je da Majkl još sedi u kolima i namrštio se. „Radiš noćas ili si samo izašao da se provozaš?“

Majkl nije žurio da izađe, izvukao je ključ iz brave za paljenje baš kad su na radiju počeli komentari u poluvremenu. Veče je bilo toplo za februar i klima-uređaji koje su ljudi uglavili u prozore brujali su kao pčele oko košnice.

Grir je podviknuo Kolijeru: „Imaš li ti nešto da radiš?“

Kolijer je bio dovoljno pametan da ode, s bradom uz grudi, kao da je ćušnut po nosu.

„Opako zajebano“, rekao je Grir Majklu. Izvadio je maramicu i izbrisao znoj sa čela. „Dočepao je se neki perverzni bolesnik.“

Toliko je Majkl već čuo kad je primio poziv koji ga je naterao da se digne s kauča u dnevnoj sobi. „Gde je ona?“

„Na šestom spratu.“ Grir je uredno presavio maramicu u kvadrat i stavio je u džep. „Utvrđili smo da je policija pozvana sa onog tamo telefona.“ Pokazao je na drugu stranu ulice.

Majkl je zurio u telefonsku govornicu, relikviju prošlosti. Sad svi imaju mobilne telefone, naročito dileri i barabe.

„Ženski glas“, rekao mu je Grir. „Sutra ćemo imati snimak.“

„Koliko je trebalo vremena da neko stigne?“

„Trideset dva minuta“, odgovorio mu je Grir, a Majkl se iznenadio što nije bilo duže. Prema rezultatima istraživanja

tima za lokalne vesti, dolazak u Grejdi posle hitnih poziva trajao je u proseku oko četrdeset pet minuta. A kolima hitne pomoći trebalo je još više.

Grir je okrenuo leđa zgradi kao da mu može dati oprost grehova. „Moraćemo tražiti pomoć za ovo.“

Majkl se nakostrešio na taj predlog. Statistički, Atlanta je jedan od gradova s najviše nasilja u Americi. Teško da će mrtva kurva izazvati potres, naročito s obzirom na to gde je pronađena.

„Samo mi fali još šupaka da me uče kako da radim svoj posao.“

„Ovaj šupak misli da ti treba upravo to“, usprotivio se poručnik. Majkl nije hteo da se raspravlja – ne zato što Grir ne bi tolerisao neposlušnost i nedisciplinu, nego bi se složio s Majklom samo da bi ga ućutkao, pa se okrenuo i uradio po svome.

„Ovo je baš gadno“, dodao je Grir.

„Uvek je gadno“, podsetio ga je Majkl otvarajući zadnja vrata kola da izvadi sako.

„Cura nije imala šanse“, nastavio je Grir. „Prebijena, isečena, totalno sjebana. Imamo pravog bolesnika.“

Majkl je oblačio sako i pomislio kako Grir zvuči kao da je na audiciji za HBO. „Ken je izašao iz bolnice. Kaže da možemo svratiti da ga vidimo u svako doba.“

Grir je promrsio nešto o tome kako je u poslednje vreme mnogo zauzet, a onda otkaskao ka svojim kolima, osvrćući se kao da se plaši da će Majkl poći za njim. Majkl je sačekao da šef uđe u kola i krene s parkinga pa je tek onda pošao ka zgradi.

Kolijer je stajao na vratima, s rukom na dršci pištolja. Verovatno misli da drži stražu i motri, ali Majkl je znao da

počinilac ovog zločina neće doći po još. Završio je s tom ženom. Nije preostalo ništa što bi još želeo da uradi.

Kolijer je rekao: „Šef je brzo otišao.“

„Hvala ti što si me obavestio.“

Majkl se pripremio dok je otvarao vrata, a onda je dozvolio vlažnoj, tamnoj zgradi da ga polako uvuče unutra. Ko god da je projektovao Houms, sigurno nije pomišljao na srećnu decu što se vraćaju iz škole kući, toplim kolačima i mleku. Usredsredio se na bezbednost, s minimumom otvorenog prostora i s čeličnom rešetkom preko svih lampi, da se zaštite sijalice. Zidovi od teraco-betona, sa uskim prozorima zavučanim u uglove, sa armiranim staklom u kojem je žica izgledala kao paučina. Površine koje su nekada davno bile bele sada su prekrivene grafitima: oznakama bandi, upozorenjima i raznoraznim informacijama. Desno od ulaznih vrata neko je naškrabao: *Kim je drolja! Kim je drolja! Kim je drolja!*

Majkl je podigao pogled uz zavojito stepenište, brojeći do šestog sprata, kad su se odškrinula jedna vrata. Okrenuo se i ugledao staru crnkinju kako pilji u njega kao ugalj crnim očima što proviruju iza ivice čeličnih vrata.

„Policija“, rekao je. „Ne plašite se.“

Vrata su se otvorila malo šire. Imala je na sebi cvetnu keclju preko umrljane bele majice i farmerki. „Ne plašim se ja tebe, jebote.“

Iza nje su se načičkale još četiri starice, sve Afroamerikanke osim jedne. Majkl je znao da nisu tu da bi pomogle. Kao i u svim malim zajednicama, i u Grejdiju su cvetali tračevi, a to su bila usta koja snabdevaju vestima.

Pa ipak, morao je da pita: „Jeste li vidеле nešto?“

Sve su zavrtele glavom kao jedna, kao figure mrdalice na kontrolnoj tabli Grejdija.

„E pa sjajno“, rekao je Majkl vraćajući u džep legitimaciju sa značkom, pa krenuo ka stepenicama. „Hvala što pomažete održavanju bezbednosti u naselju.“

„To je tvoj posao, drkadžijo.“

Zastao je, s nogom i dalje na prvom stepeniku, i osvrnuo se ka njoj, pogledao je pravo u oči. Uzvratila je pogled, mičući vodnjikavim očima levo-desno, kao da čita knjigu njegovog života. Bila je mlađa od ostalih, možda u ranim sedamdesetim, ali nekako s više sedih i sitnija od svojih drugarica. Koža oko usana joj je bila izbrazdana borama nalik paučini, urezanim od pušenja godinama. Sedi pramen na temenu i bele dlake na bradi, uvijene kao vadičep. Na usnama je imala najnapadniji narandžasti ruž koji je ikada video na nekoj ženi.

„Kako se zovete?“, upitao ju je.

Prkosno je isturila bradu, ali mu je rekla. „Nora.“

„Neko je pozvao policiju iz one govornice napolju.“

„Nadam se da je posle oprao ruke.“

Majkl je dozvolio sebi da se nasmeši. „Jeste li je poznavali?“

„Svi smo je poznavali.“ Njen ton je nagoveštavao da ima još mnogo toga da se kaže, ali da nije ona ta koja će sve ispričati nekom belom policajcu govнару. Nora očigledno nije imala na zidu diplomu koledža, ali Majkl nikad nije mnogo polagao na takve stvari. Po očima joj je video da je pametna. Prošla je životnu školu. U sredinama kao što je Grejdi, glupi ne dočekaju te godine.

Majkl je povukao nogu sa stepenika i vratio se grupi žena. „Radila je?“

Nora nije skidala pogled s njega, i dalje oprezna. „Skoro svake noći.“

Bela žena iza nje je dodala: „Bila je čestita cura.“

Nora je coknula jezikom. „Tako mlada, sirotica.“ U očima joj je bio nagoveštaj izazivanja kad je dodala: „Za nju i nije bilo života, pa šta je drugo mogla da radi?“

Majkl je klimnuo glavom kao da hoće da kaže da razume. „Je li imala redovnih mušterija?“

Sve su ponovo zavrtle glavama, a Nora je rekla: „Nikad nije donosila posao kući.“

Majkl je malo sačekao, pitajući se hoće li mu reći još nešto. Brojao je sekunde u glavi, s namerom da odbroji dvadeset. Iznad zgrade je preleteo helikopter, zaškripale su gume koju ulicu dalje, ali niko na to nije obratio pažnju. Ovo je kraj grada na kakvom se ljudi unervoze kad ne čuju pucnjavu bar dvaput nedeljno. U njihovom životu je bilo prirodnog reda, a nasilje – ili pretnja nasiljem – bilo je deo toga isto koliko i brza hrana i jeftino piće.

„U redu“, rekao je Majkl, pošto je izbrojao dvadeset pet sekundi. Izvadio je posetnicu, pružio je Nori i rekao: „Evo, da izbrišeš guzicu nečim.“

Progundala je nešto s gađenjem, držeći vizitkartu palcem i kažiprstom. „Moja guzica je veća od toga.“

On joj je naglašeno namignuo, pa podesio glas kao da reži. „Nemoj misliti da nisam primetio, srce.“

Glasno se smejala kad mu je zalupila vrata pred nosom. Ali zadržala je vizitkartu. Morao je to da shvati kao dobar znak.

Majkl se vratio stepenicama i popeo se na prvi sprat pre-skaćući po dva stepenika odjednom. Sve zgrade u Grejdiju imale su liftove, ali čak i oni koji su radili bili su opasni. U prvoj godini patroliranja Majkla su pozvali u Houms zbog porodičnog nasilja, pa se zaglavio u jednoj od tih škripavih naprava, a radio-veza mu se prekinula. Proveo je oko dva sata trudeći se da ne doprinese smradu mokraće i bljuvotine, dok njegov narednik nije shvatio da se ne javlja i dok nije poslao

nekoj da ga traži. Stari vuci su se smejali njegovoj gluposti pola sata, pa su mu tek onda pomogli da izađe.

Dobro došao u bratstvo.

Kad je krenuo na drugi sprat, Majkl je osetio promenu u vazduhu. Najpre ga je pogodio miris: uobičajeni zadah pržene hrane pomešan s vonjem znoja i piva, presečen iznenadnim ali nepogrešivo poznatim smradom nasilne smrti.

Zgrada je reagovala na fatalni događaj uobičajeno. Umesto tutnjave repa kroz brojne zvučnike, Majkl je čuo samo mrmor glasova iza zatvorenih vrata. Televizori su bili stišani, poluvreme je služilo kao zvučna podloga dok ljudi razgovaraju o devojci na šestom spratu i zahvaljuju Gospodu što je ovoga puta bila ona, a ne njihova deca, njihove kćeri, oni sami.

U toj relativnoj tišini, zvuci su počeli da odjekuju niza stepenice: poznati ritam mesta zločina dok se prikupljaju dokazi, snimaju fotografije. Majkl je zastao na odmorištu pred četvrti sprat, da uhvati dah. Ostavio je pušenje pre dva meseca, ali pluća mu još nisu sasvim poverovala. Osećao se kao astmatičar dok se penjao preostala dva sprata. Gore pred njim, neko se smejao, čuo je kako se smehu pridružuju i drugi policajci, sudelujući u uobičajenom sranju od junačenja koje im je omogućavalo da rade svoj posao.

Dole su se neka vrata s treskom zalupila, pa se Majkl nagnuo preko ograde i video dve žene kako guraju kolica u predvorje. Bile su u tamnoplavim kabanicama s jarkožutim natpisom „MRTVAČNICA“ na leđima.

„Ovamo gore“, doviknuo im je Majkl.

„Koliko gore?“, upitala je jedna od njih.

„Šesti sprat.“

„O jebote!“, opsovala je.

Majkl je zgrabio rukohvat i popeo se još nekoliko stepenika, slušajući one dve žene kako sipaju psovke kad su

krenule gore, a kolica su udarala o metalnu ogradu kao pokvareno zvono. Bio je jedan sprat udaljen od vrha kad je osetio kako mu se podiže kosa na potiljku. Košulja mu se zalepila za znojova leđa, ali neko šesto čulo mu je izazvalo jezu kroz celo telo.

Sevao je blic i zujala kamera. Majkl je pažljivo obišao crvenu cipelu s visokom tankom potpeticom, koja je pljoštimize ležala na stepeniku, kao da je neko seo i izuo je. Na sledećem stepeniku je bio savršen otisak krvave šake na gazištu, a onda još jedan, kao da je neko puzao po stepenicama. Na odmoristu nakon petog sprata stajao je Bil Bardžis, iskusan policajac iz patrole koji je video sve vrste zločina što Atlanta ima u ponudi. Pored njega je bila lokva krvi koja se zgrušavala i po ivicama se širila u potočicama što su kapali s jednog stepenika na drugi kao domine u padu. Majkl je pročitao scenu. Neko je posrtao dovde, mučio se da se uspravi, razmazujući krv u pokušaju bekstva.

Bil je gledao niza stepenice, odvrćajući pogled od krvi. Koža mu je bila bleđa, usne tanak ružičasti prorez. Majkl je stao kao ukopan, pomislio kako nikada ranije nije video Bila tako pometenog. To je bio čovek koji je znao da ode po pileća krilca sat vremena pošto je našao šest odsečenih prstiju u kontejneru iza kineskog restorana.

Nijedan od njih dvojice nije progovorio dok je Majkl pažljivo zaobilazio krvavu baru. I dalje se držao za rukohvat i skrenuo na nove stepenice, zahvalivši u sebi bogu što ima za šta da se drži kad je ugledao scenu pred sobom.

Žena je bila delimično obučena, pripijena crvena haljina joj je bila rasečena i otvorena kao kućni ogrtač, otkrivajući kožu tamnu kao kakao i pramen crnih stidnih malja brijanjem oblikovan kao tanka linija što vodi u međunožje. Dojke su joj bile neprirodno visoke na grudima, implanti

su ih savršeno držali. Jedna ruka je bila ispružena u stranu, druga joj je počivala iznad glave, prstiju ispruženih ka ogradi kao da joj je poslednja pomisao bila namera da se uhvati i podigne. Desna noga joj je bila povijena u kolenu i raširena, desna je bila ispružena pod takvim uglom da joj se video prorez među nogama.

Majkl je prešao još jedan stepenik, isključujući iz svesti sve aktivnosti oko sebe, u pokušaju da vidi tu ženu onako kako ju je ubica video. Šminka joj je bila razmazana po licu, debeo sloj ruža nanet u tamnim linijama da joj istakne crte. Kovrdžava crna kosa je imala narandžaste pramenove što su štrčali u svim pravcima. Imala je lepo telo – lepše nego što se moglo očekivati sudeći po tragovima igle na rukama, koji su ukazivali na to šta je bila: žena s navikom koju je zadovoljavala zarađujući međunožjem. Modrice na butinama su mogle biti od ubice ili mušterije koji voli grub seks. Ako je ovo drugo, onda je najverovatnije to dobrovoljno istrpela, znajući da će dobiti više novca zbog bola, znajući da više novca znači više zadovoljstva kasnije, kad uđe igla i kad joj toplina prostruji venama.

Oči su joj bile širom otvorene i tupo su zurile u zid. Odlepile su joj se lažne trepavice, praveći treći red trepavica ispod levog oka. Nos joj je bio slomljen, obraz ulegnut na mestu gde je kost odozdo bila smrskana, ispod oka. Svetlost se odražavala o nešto u njenim otvorenim ustima, pa je Majkl prišao korak bliže i video da su do vrha ispunjene tečnošću i da je ta tečnost krv. Svetlo odozgo se odražavalo u toj crvenoj bari kao pun mesec.

Pit Henson, dežurni patolog, stajao je na vrhu stepeništa i razgovarao s Leom Donelijem. Leo je težak govornik, uvek glumi grubog pandura, zeza se sa svime, smeje se preglasno i predugo, ali Majkl ga je mnogo puta video samog u baru,

kako ispija viski za viskijem, trudeći se da ispere ukus smrti u ustima.

Leo je primetio Majkla i osmehnuo se, kao da su stari ortaci koji su se našli da bi se dobro proveli. Držao je u ruci zatvorenu plastičnu kesu i stalno ju je bacao u vazduh desetak centimetara i hvatao, kao da se sprema na igru loptom.

„Jebena noć da budeš na dužnosti“, rekao je Leo.

Majkl nije rekao ništa u znak da se slaže. „Šta se dogodilo?“

Leo je stalno bacao i hvatao onu kesicu, odmeravao njenu težinu u ruci. „Doca kaže da je iskrvarila nasmrtno.“

„Možda“, ispravio ga je Pit. Majkl je znao da doktor voli Lea koliko i svi ostali, to jest da ne može da podnese to đubre.

„Više ću znati kad mi bude na stolu.“

„Hvataj“, rekao je Leo i bacio Majklu kesicu za dokaze.

Majkl ju je video kao u usporenom snimku, kako jedri kroz vazduh i spušta se, asimetrično, kao lopta za ragbi. Uhvatio ju je pre nego što je pala na zemlju, prsti su mu se sklopili oko nečeg debelog i očigledno mokrog.

„Nešto za tvoju mačku“, rekao je Leo.

„Šta, jeb...“ Majkl je začutao. Znao je šta je to.

„Pogledaj mu lice!“ Leov grohotan smeh odbijao se o zidove.

Majkl je mogao samo da zuri u vrećicu. Osetio je krv pozadi u grlu, metalni ukus neočekivanog straha. Glas koji mu je izašao kroz usta nije zvučao kao njegov – više kao da je pod vodom, kao da se davi. „Šta se dogodilo?“

Leo se još smejao, pa je odgovorio Pit: „Odgrizao joj je jezik.“

DRUGO POGLAVLJE

6. februar 2006.

Kad se vratio iz Zalivskog rata, Majkla su progonili snovi. Čim bi sklopio oči, video bi kako meci lete ka njemu, kako bombe raznose ruke i noge, decu kako trče putem i vrišteći dozivaju mame. Majkl je znao gde su im mame. Stajao je bespomoćno dok su žene lupale o zatvorene prozore škole, pokušavajući da se probiju napolje dok su žive gorele u vatri od eksplodirane granate.

Sad ga je proganjala Ališa Monroe. Žena bez jezika na stepeništu pratila ga je kući, izvela nekakvu magiju u njegovim snovima tako da ju je sad Majkl jurio stepeništem, Majkl ju je na silu oborio na odmorištu i rasekao napola. Mogao je da oseti kako mu se njeni dugi crveni nokti zarivaju u kožu dok se borila protiv njega stiskajući ga za vrat da ga uguši. Nije mogao da diše. Počeo je da se noktima hvata za vrat, za njene ruke, pokušavajući da je natera da prestane. Probudio se u kricima tako glasnim da se Džinanaglu uspravila u sedeći